

det maa vi huske paa. Saaledes ligger Forholdet, og af Hensyn hertil forekommer det mig, at den ærede socialdemokratiske Ordfører har Ret, naar hun udtaler, at man paa drager sig et stort Ansvar ved at forhale denne Sags Gennemførelse.

Den ærede Ordfører for det konservative Parti udtalte, at man strakte sig vidt indenfor Udvalget — saaledes forstod jeg den ærede Ordfører. Men det kan jo ikke nytte, at man strækker sig vidt indenfor Udvalget, naar man ikke har Kræfter til at føre det Forslag igennem, man enes om dér. Derved retter den ærede Ordfører jo en skarp Bebrejdelse imod hans eget Parti, som ikke vilde være med til at føre denne Sag igennem. Jeg vil haabe, at man maa kunne tage fat, hvor man slap sidst, og saa hurtigt som muligt faa knyttet den Traad, der brast, med det Resultat, at vi kan faa dette Lovforslag oversendt til Folketinget saa hurtigt som muligt.

Indenrigsministeren (Hauge): Jeg takker de Ordførere, der har sagt velvillige Ord, for deres velvillige Ord om Lovforslaget og for det Tilsagn, der er givet om at forhandle i denne Rigsdagssamling ud fra den Betragtning, at det er ønskeligt at naa et Resultat. Jeg beklager imidlertid, at der saavel fra Venstres som det konservative Folkepartis Side er udtalt Ord, der lader formode, at det alligevel, naar det kommer til Stykket, ikke er muligt at faa tilvejebragt ved Forhandling en Overenskomst, der noget nær svarer til den, som blev tilvejebragt ved Forhandlingerne i Foraaret, umiddelbart før Samlingen sluttede. De to ærede Ordførere har talt om Ønskeligheden af og det konservative Partis Ordfører om Nødvendigheden af, at man kom til en Nedgang i de Udgifter, Aldersrenteloven medfører. Hvis dette Standpunkt oprettholdes, lover Udtalelserne ikke godt for et Resultat af de kommende Forhandlinger. Men det faar vi nu at se, naar Forhandlingerne bliver indledet og ført noget frem. Jeg skal ikke spilde mange Ord paa selve Sagen, saaledes som den nu foreligger til Behandling.

Jeg har før udtalt mig udførligt om Betimeligheden af at rette paa Aldersrenteloven, og det vil vel ikke nytte stort at komme ind paa en principiel Drøftelse af hele Aldersrenteproblemet, hvad enten det nu tages isoleret eller sættes i Forbindelse med en almindelig Forsikring. Men jeg maa dog gøre nogle Bemærkninger til de faldne Udtalelser, og navnlig maa jeg fremhæve, at jeg ikke kan indse Berettigelsen i at

fremføre, at jeg burde have fremsat Lovforslaget i den Form, hvorom vi enedes under Forhandlingerne i Foraaret. Jeg har for øvrigt selv været inde paa Betragtninger, der gik i den Retning, men jeg ansaa det nu for det første for formelt rigtigst at fremsætte Lovforslaget her i Landstinget i samme Skikkelse, hvori det var vedtaget i Folketinget, eftersom Landstingsudvalget ikke havde tilendebragt Forhandlingerne om Lovforslaget, men kun havde afgivet en Beretning. Jeg mente, det var formelt rigtigst at fremsætte Lovforslaget saaledes, som Folketinget havde vedtaget det, og saaledes som det blev fremsat i Fjor. Der kunde naturligvis have været Tale om at fremsætte Lovforslaget i den Skikkelse, som Udvalget var enedes om at give det i Foraaret, hvis man havde haft nogen Sikkerhed for, at Lovforslaget saa vilde blive accepteret i den Skikkelse. Men efter de Udtalelser, der nu er faldet, ikke mindst fra det konservative Partis Ordfører (J. Chr. Møller), maa jeg jo antage, at jeg vilde have været akkurat lige vidt, enten jeg havde fremsat det ene eller det andet, eftersom de Konservatives Ordfører har erklæret, at man maatte gaa til en yderligere Nedsættelse. Det vil altsaa sige, at han vilde ikke vedstaa den Overenskomst, der blev truffet i Fjor. Og jeg maa formode, at de faa Udtalelser, der er fremsat om dette Forhold af Venstres Ordfører (Bækgaard), skal forstås paa den Maade, at han ønsker en Nedsættelse. Hvis jeg har misforstaaet Venstres Ordfører, skulde det glæde mig.

Jeg gør opmærksom paa, at de aldersrentenydende allerede har givet Afkald paa om ikke en væsentlig Del, saa dog en meget stor Del af deres Aldersrente. I indværende Aar regner vi med, at Aldersrentenyderne skal have 4,5 Mill. Kr. mindre udbetalt i Aldersrente end det foregaaende Aar. Forholdet er dette, at Forskelshjælpen formindskes med en Femtedel hvert Aar, og den sidste Femtedel falder bort næste Aar. Dertil kommer, at Dyrtidstillæget jo hidtil næsten hele Tiden har været faldende. I Tiden fra 1. April til 30. September 1924 udbetaltes der til Ægtepar 12 Kr. om Maanednen i Dyrtidstillæg og 6 Kr. til enligstillede. I Tiden fra 1. Oktober 1924 til 31. Marts 1925 udbetaltes der 13 Kr. til Ægtepar og 6 Kr. 50 Ø. til de enligstillede. Fra 1. April til 30. September 1925 betaltes der ligeledes 13 Kr. til Ægtepar og 6 Kr. 50 Ø. til enligstillede og i Tiden fra 1. Oktober 1925 til 31. Marts 1926 uforandret 13 Kr. for Ægtepar og 6 Kr. 50 Ø.